

Acampats i amb esperança de 'Satisfaction'

Converses carregades d'optimisme són el remei del taxi per passar l'estona

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Són molts anys de taxi, els que acumula Jordi Gonzalvo. Coneix tots els matisos de l'ofici, les manies del client, el que agraeix i el que el pot posar nerviós. Cultiva el respecte com a marca de la casa, no entén la seva professió sense els bons consells de l'eficiència i la rapidesa. Per a ell, el client és prioritari. Per això li sap greu no poder donar servei aquests dies.

Està esperançat de cara a la resolució del conflicte amb les llicències VTC, que ha portat a la vaga massiva dels taxis, i alhora content perquè és la primera vegada que tot el sector es mostra unit, sense fissures. El Jordi passa les hores d'inactivitat a la cruïlla de Gran Via amb el carrer Calàbria, entretingut pels encertats acords de guitarra d'un company que mata el temps entonant el *Satisfaction* amb bon pols i esgarips milloables. Qui sap si la mítica lletra dels Stones serà premonitòria d'alguna cosa.

Caminem amb el Jordi fins al rovell de l'ou de la concentració i em comenta en què es concreten les esperances de satisfacció: "No estem en contra de les VTC, però volem aconseguir la ràtio de llicències d'1/30 i sobretot volem que es compleixi la llei". També condemna la violència del primer dia de la vaga i l'agressió a un fotògraf de l'ARA que la cobria: "Sempre hi ha algun exaltat, però la nostra protesta és pacífica i justa".

El paisatge de primera hora del matí al llarg de la Gran Via és molt revelador: hi ha taxistes a qui els costa despertar-se, estirats sobre una màrfega improvisada dins del cotxe, i una gran quantitat de taules de càmping, cadires plegables, ombrel·les i pancartes molt eloqüents. "Aquest taxi amb els seus impostos sosté el sistema", diuen alguns cartells. Sobre els capós també s'hi poden llegir una sèrie d'enumeracions dels beneficis que aporta el servei del taxi. "Per què ens utilitzeu?" "Per tornar de prendre una copa", "Per portar la meua àvia a l'hospital", "Perquè és segur", "Perquè soc dona i el taxista s'espera fins que he entrat al portal", "Perquè el dia de l'atemptat em van ajudar a arribar a casa gratis".

Veig uns quants acampats que vetllen per mantenir net l'espai. Un d'ells es dedica a escumbrar les burilles i un altre a acumular ampolles i plàstics per portar al contenidor de rebuig. "Això és casa nostra durant uns dies i a casa ens agrada viure-hi bé, en bones condicions i nets -m'explica Fernando Salamanca-. Qui m'havia de dir que tindria un piset de vint metres quadrats en ple passeig de Gràcia -exclama amb sentit de l'humor-! L'únic bo que han fet Uber i Cabify és unir tot el sector del taxi!", conclou, mentre a pocs metres el Rodrigo fa sonar el clàxon per ajudar a mantenir vius els ànims: "No s'hi està gaire còmode, aquí, però l'esforç esperem que valgui la pena".

La virtut de la paciència

El Fernando recull firmes de suport a les seves reivindicacions i es mostra esperançat que aquesta història acabi bé. El seu veí d'acampada valora el suport rebut pel consistori d'Ada Colau i de les múltiples associacions que estan esforçant-se perquè les reunions

Gratitud

"L'únic bo que han fet Uber i Cabify és unir tot el sector", diuen els taxistes

amb el ministeri de Foment fructifiquin i es pugui posar fi al contenciós. "Som optimistes, guanyarem, la paciència forma part de la nostra feina; tantes hores esperant a les parades t'endureixen el caràcter encara que no ho vulguis".

L'Asier s'afegeix a la conversa. Té la llicència del taxi des de dimarts passat. O sigui que ha treballat només un dia: "No esperava que això anés tan ràpid, però val la pena. Si no se soluciona, continuarem aquí".

Mentre conversem se'ns acosta un turista. Ve d'Alemanya i vol saber quan s'acabarà la vaga. "No ho sabem, esperem que aviat", li responen amb un somriure. Al marge de la Gran Via, una parada clandestina d'ampolletes d'aigua, uns quants pícnic d'amics irreductibles i desenes de converses que val la pena escoltar. Algunes suspícies -"Hi ha cotxes d'Uber que els fan malbé ells mateixos" - i ambient esperançat. I sobretot la creença generalitzada que l'economia del país no pot prescindir del taxi. *Satisfaction?* Ja ho veurem. ■

Les imatges dels taxistes asseguts en rotllana a la Gran Via són habituals, aquests dies de protesta. Per passar el temps, alguns juguen a cartes o canten cançons. FRANCESC MELCION